

# Darovat se co nejvíc naplno

ČLOVĚK V DNEŠNÍ DOBĚ



Foto: archiv s. D. Konečné

Sestra Dominika Petra Konečná na snímku druhá zprava.



Františkánská pouť do Assisi.

Se sestrou Dominikou Petrou Konečnou OSF, provinciální představenou Školských sester sv. Františka, jsem se setkala začátkem února v Brně na konferenci na téma **Krise identity**<sup>1</sup>. Nejen v takových krizích je nablízku mnoha lidem, zvláště mladým, ať již jako duchovní doprovázející nebo psychoterapeutka. Jsem vděčná, že si našla čas, aby čtenářům Nového města dala nahlédnout do svého pestrého života.

## ● Sestro Dominiko, kudy vedla cesta k vašemu duchovnímu povolání?

Pocházím z Brna, vyrůstala jsem v katolické rodině s o rok a půl mladším bratrem. Během dospívání jsem hledala, jestli to, co mí rodiče vyznávají, bude i moje cesta. Bylo to za totality, každý jsme si museli svou cestu hledat spíše sám. Vždycky jsem vnímala doma velkou úctu a svobodu, že se můžu rozhodnout.

Klíčové pro mne bylo setkání se společenstvím vrstevníků, kteří měli hluboký vztah s Pánem. Mohla jsem se při jednom modlitebním setkání dotknout toho, jak komunikovali s Bohem. Ten večer jsem se vrátila domů – bylo mi sedmnáct – a dobrovolně jsem si poprvé klekla k posteli a začala jsem s Bohem mluvit. Od té doby jsem začala svůj život měnit podle toho, jak jsem Boha poznávala v evangeliu a skrze společenství. Chtěla jsem mu patřit na celý život. Dlouho jsem si představovala, že to bude v partnerském vztahu, že budeme společně vést druhé k Bohu. Během duchovního doprová-

zení, bylo mi téměř osmnáct, po roce hledání, jsem sdílela tyto své představy. Můj doprovázející mi řekl, že se mu zdá, že by mi nejvíce vyhovoval svatý František. Přitom se začal upřímně smát. Vzápětí řekl, že svatý František by mě asi nechtěl. Ale doporučil mi, abych to udělala jako on, abych Bohu dala celý život a objala chudobu. Já jsem neznala svatého Františka, ani jsem nevěděla, co znamená obejmout chudobu. Moje srdce se však rozhořelo a začala jsem hledat společenství, kde bych mohla žít zasvěceným způsobem života. Setkala jsem se s bratry františkány a díky nim i s našimi sestrami.

Po měsíci a půl od nástupu na vysokou školu jsem odešla do řádu. To je začátek mého hledání povolání.

## ● Co na to rodiče?

Nebylo to pro ně lehké, i když jsou věřící. Měli jiné plány. Následovalo několik let, kdy jsem se hledala a také oni hledali vztah k mému rozhodnutí. Bylo to pro obě strany bolestné. Ale jsou to poctiví bojovníci. Myslím, že pro ně bylo rozhodující, že viděli, že jsem šťastná, že jsou různé cesty, jak žít s Bohem uprostřed světa, i když oni by si pro mne tuhle nevybrali.

## ● Jak to bylo s vaším studiem, profesní orientací?

Když jsem odcházela do řádu, studovala jsem na zemědělské fakultě, ale nebyl to pro mne obor první volby. Bylo to těsně po totalitě, kdy se poprvé mohlo svobodně vybírat studium. Já jsem studovala na střední zemědělské škole, ze které bylo jednoduché jít na zemědělskou fakultu, ale ne na jinou. Kdybych si bývala mohla vybrat, volila bych již tenkrát psychologii, jenže jsem nebyla připravená na přijímačky. Proto jsem zemědělskou fakultu opustila s poměrně lehkým srdcem.

## ● A psychologie?

Sestry mne chtěly nechat studovat. Mně bylo sladkých osmnáct, Bohu jsem dala celý svůj život a bylo mi úplně jedno,



Během františkánské misie v Ostravě.



jestli půjdu nebo nepůjdu studovat. Už v noviciátě mi bylo nabídnuto studium teologie. Studovala jsem v Praze a byl to pro mne vzácný čas.

Život je však plný překvapení, moje spolusestra odcházela narychlo na misie do Kazachstánu, až k čínským hranicím. Učila v Brně na Biskupském gymnáziu náboženství a etiku a bylo potřeba, aby ji někdo nahradil, tak jsem šla. Já jsem měla za sebou první ročník teologie a první sliby, vzdělání jsem si dodělávala dálkově. Moc mě práce s mladými bavila. Uvědomovala jsem si, že potřebuji nejen znalosti, ale především svědectví života a prostor o Božích věcech přemýšlet. Ty čtyři roky na gymnáziu mi moc pomohly, byla jsem hodně blízko mladým a jejich trápení a otázkám. Vnímala jsem, že jenom dobrá vůle chtít pomoci nestačí. Viděla jsem, že je potřeba něco víc.

Jednoho dne jsem byla na nádherné přednášce o sexualitě a identitě člověka. Zatožila jsem, abych tyto věci mohla studovat z křesťanského pohledu. Dostala jsem možnost studovat na Gregoriánské univerzitě v Římě postgraduální studium psychologie pro ty, kdo měli doprovázet v reálných společnostech a v seminářích dorost. Když jsem se po čtyřech letech vrátila do republiky, byla jsem hned pověřena formací. Řekla jsem, že to budu dělat ráda, ale chtěla jsem být i pro mladé. To se všechno naplnilo.

Kromě doprovázení svých spolusester jsem dostala možnost se ve Vojenské nemocnici Brno připravit na atestaci pro práci ve zdravotnictví jako klinický psycholog. Po složení atestace jsem začala samostatně pracovat nejdřív v Brně, pak několik let v Liberci.

Velmi ráda takto sloužím. Věnuju se zejména dospělým, ale též mladým od dvanácti či třinácti let, se všemi specifiky, která to nese, i s bolestmi dnešní doby.

### ● Zároveň přednášíte na různých setkáních a s mladými jste hodně v kontaktu...

Často v poslední době mluvím o vztazích, o sexualitě, o vztahu k tělu, jak se stavět ke své identitě, jak ji najít v Bohu uprostřed zmatků a nároků dnešní doby.

Sekce pro mládež při České biskupské konferenci mě zve přednášet pro ty, kdo se věnují mládeži, jezdím občas i do diecézních center života mládeže mluvit o vztazích a sexualitě. S trochou smutku si uvědomuji, že málokdo si dovolí s mladými mluvit o těchto tématech otevřeně, a oni to přitom moc potřebují. Hodně hledají, často mají bariéry, strach, morální otázky, bojí se otevřít před rodiči to, co je trápí. Právě při přednáškách nebo při duchovním doprovázení se to může pojmenovat a mladí mohou dostat naději, že o sexualitě a vztahové intimitě lze mluvit, a že jsou důležitou a krásnou součástí našeho života. Cesta k takové zralosti nebývá lehká, ale přináší pokoj a radost. A když si člověk přizve na pomoc

Boha, jeho lásku, pak není na svá hledání v životě a vztazích nikdy sám.

### ● Mohla byste říct něco o životě v řádu?

Máme prosté charisma – hluboké spojení s Bohem uprostřed apoštolské práce.

Žijeme v menších společenstvích, máme malé komunity v Liberci, v Brně, v Hoješíně u Sečské přehrady, ve Slatiňanech, větší komunitu máme v Praze a jeden veliký dům jako internát.

Naše sestry pomáhají v pastoraci, učí náboženství, věnují se projektům pro mládež i pro seniory, slouží dětem na našem internátu v Praze, kde je přes 100 dětí z celé republiky i ze



světa. Pořádáme duchovní obnovy pro mládež, věnujeme se malým dětem i mladým dospělým.

V Hoješíně máme dům, který je k dispozici pro rodiny s dětmi. Odpočívají tam, konají se tam duchovní obnovy, bývají tam dětské tábory, jezdí tam kolegové psychologové na cvik.

### ● Před dvěma a půl lety jste byla zvolena provinciální představenou...

Bylo to ze dne na den. Musela jsem najednou roztáhnout náruč ještě víc doširoka a obejmout to, co potřebuje naše větší rodina sester. K mojí službě patří péče o sestry, být nápomocná ve vzájemné komunikaci, abychom mohly společně hledat, co po nás Bůh chce v dnešní době. To jsou srdcové věci, které jsou mi blízké. Se zodpovědností se ale též pojí péče o majetek. Hledáme nové způsoby, jak o svěřený majetek pečovat, abychom spravovaly dobře to, co máme, a zároveň aby to, co jsme a co máme, mohlo být cele ve službě Bohu. Je třeba myslet i na starší a nemocné spolusestry.

Mým úkolem je podpora a povzbuzení pro sestry, aby se mohly darovat Bohu i lidem co nejvíce naplno. To přeju sobě i jim. Protože vnímám, že když se člověk co nejvíce vydá, tak i když je unavený, přináší to pokoj a radost.

*Za rozhovor děkuje Ludmila Šturmová*

